

קטנים, יש אנשים קטנים. ככה זה גם בדוגמנות.

הדוגמנות טוענות שצריך לעשות הפרדה בין הסוגים השונים של הדוגמינות. הפרדה זו אינה קיימת בארץ. תמי ברעמי: בחוץ לארץ, הדוגמינות מחולקת לשתיים שונים, והחלוקה יורדת לפרטים הכי קטנים. יש דוגמנות יות מיוחדות לפרוות, ודוגמנות מיוחדות לבגריים. לכל תחום הדוגמנות שלו. בארץ כולן עושות את הכל. קארין דונסקי: בארץ כולן עושות את הכל, כי רק ככה אפשר להתפרנס. השוק פה אינו די גדול כדי שדוגמנות תוכל להרשות לעצמה להתעסק רק בתחום אחד.

אבל לא כל דוגמנית באמת טובה כהכל. הנה, סמיר קלצ'ינסקי מצטלמת נהדר, אבל על הבימה היא נראית ציף לונית ומניאטורית. אף אחד לא ישים לב אליה על הבימה. בעת האחרונה יש בארץ ריבוי עצום של דוגמנות חרשות. בתיספר לדוגי

השבוע חגג ביל שפירא ב"נסית". הוא בא מהכלא האמריקאי. בכלא חזר בתשובה ותיכנן בריחה.

ב התמדה שיטתית הם נקבצים כאן, אסירי ציון ואסירי עולם, המחפשים בעת צרה את חסותה של מדינתם הנשכחת. השבוע הגיע מארצות הברית אסיר עולם, ויליאם שפירא (62), ססיפור מיסטרורי ומזור, שונה מכל האחרים.

אבי וילמן, העולם הזה

אסיר מישור

ומבנו המסומם. אנשים מסויימים ניצלו הזדמנות זו כדי לטפול עלי אשמה אכזרית. אני יודע שכל האסירים טוענים כי הם חפים מפשע. אני באמת חף מפשע, וכל מילה נוספת בנושא הזה תאלץ אותי לסיים את הראיון.

ביל, תמיד ידעתי בלב שלי, עמוק בפנים, שאתה חף מפשע, מתרפקת עליו אשה בשחורים במסיבה בבסיס. שפירא מחייך, נענה לחיבוקה הקולני. מילים כאלה חביבות על אסירים כדרימוס.

יהודי יחידי בכלא

13 שנים ישב שפירא בכלא. בתחילה בכלא ריפורד. המי כונה הסלע, בצפון מדינת פלורידה. שם כלואים האסירים המסוכנים. חמש שנים שהיית שם. 12 אנשים בתא אחד. לא עוברים, לא עוסקים בכל פעילות, חיים מאורחה לארוחה. אחותי הידחתה לבקר אותי. באו גם כמה ידידים ישראלים, כמו פקד אייזיק קילוס. הגיעו במפתיע, שמחתי לראותם. כלל לא התכיישתי. הן אני חף מפשע.

אחרי חמש שנים הועברתי לכלא אוון-פארק במרכז פלורידה. זהו כלל נוח יותר. עבדתי בסיפריית החוק, קיבלתי פעם בשבוע עיתון מישראל, התחלתי לקרוא בתנ"ך. חסידי הב"ד ביקרו אותי בחגים. הייתי היהודי היחיד בכלא. לאט לאט הבנתי כי אני יהודי וכי עלי לשמור מיצוות. היום אני מניח תפילין, מתפלל, שומר על כשרות, חוגג את החגים.

השתדלתי להיות חזק. האסירים פחדו להתקרב אלי. ידעו שאין לי מה להפסיד. הסוהרים חששו שאברת. ברקו אותי כל שעתים, ובאמת תכננתי ניסיון בריחה. בשנה האחרונה הייתי עסוק בהכנת בקשה למישפט חוזר. עורך הדין שלי, שהיה התובע במישפט דמיאניוק, עורר אותי. אם תרחה בקשתי — אברח מהכלא, כך החלטתי.

ובינתיים, בלא ידיעתו של שפירא, שלח חרות לפיד בקשת חנינה למושל פלורידה. המושל נעתר לבקשה זו הפעם הראשונה בתולדות ארצות הברית שאסיר מועבר לשיקום בארץ אחרת זמן רב לפני תום תקופת מאסרו. כשנים הבאות יהיה שפירא בקיבוץ סאסא, יחלוב את הפרות, יאכל בתור האוכל המשותף, יחפש לו אשה מתאימה. חילל ותיק שכל מילחמותיו תמו.

סלביטו ומארין היו שותפיו של די ווייט בעסקי הסירות.

במהרה התברר לי כי מארין סיפר לשוטרים כי הוא וסלביטו רצחו את די ווייט במישרי, היכו אותו במוט קשה וכבר ואני הוא זה שתכננתי את הרצח. כך אמר מארין לחוקרי המישטרה.

הגופה לא נמצאה מעולם. מארין הוכרז כעדי-מדינה, נענש ב-10 שנות מאסר, יצא לחופשי אחרי ארבע שנים. סלביטו כבר באשמה. הוא נידון למוות וזכה בהמתקת העונש. כעת הוא כלוא במאסר-עולם. אני נידונתי למאסר-עולם.

בבתיאחת נהרס כל עולמי. את כל רכושי מכרתי כדי לממן את המישפט. נותרתי חסר-כל. מי שהרוויחה הרבה כסף היא אשתו של די ווייט. רכישו עבר לרשותה והיא נשארה אלמנה עשירה ומאושרת.

פעמים רבות חשבתי מדוע קרה לי רווקא מה שקרה. אני יודע את התשובה, אך לעולם לא אסגיר את הסוד.

בבתיאחת משתנה הבעת-פניו של שפירא. הוא כועס. קרה לי מיקרה איום. די ווייט ברח מאשתו הבוגדנית

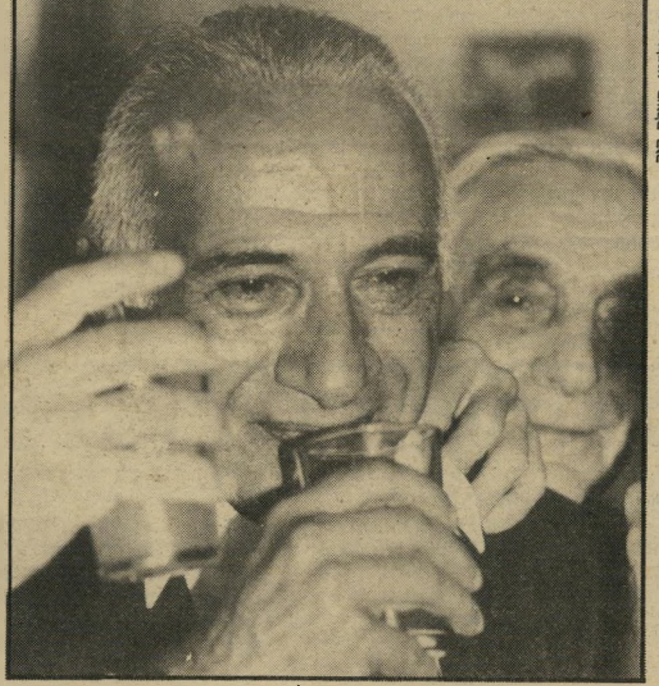
מיסטרורי. העסק גדל, מצאתי שותף ורדחתי את שובי לארץ, הוא אומר.

אשמת רצח

ימי מדינה שנים אחר-כך קרה המיקרה. מזור. משונה. מיסטרורי. לשותף שלי, די ווייט, היו עסקים רבים מלבד המישרד לתיווך מיסטרורי. הוא היה בעליון של רשת-חגיגות לכלי-מלאכה, סירות להשכרה ומש"איות. הוא גם היה פושע שרימה אנשים באיטי. בנו הגדול עישן סמים ואשתו התרועעה עם כושים. טיפוס מפוקפק. אלא שאני לא ידעתי דבר על כך. בשבילי הוא היה די ווייט. שותף הגון וישר.

יום אחד, בתחילת פברואר 1975, די ווייט נעלם. כבוקר עבר במישרד, כערב לא שב הביתה. אשתו התקשרה למישטרה, אמרה שהיא דואגת, חושדת שקרה לו משהו רע.

שבועיים אחר-כך עצרה אותי המישטרה. האשימו אותי ואת מייק סלביטו ולארי מארין ברצח די ווייט.

אבי וילמן, העולם הזה

משוחרר ביל שפירא. אעבוד ברפת של סאסא ואחפש אשה שתינשא לי

איש קטן וצנום, עיניו רכות ומבטו קשה. חייל עתיר-קרבנות, כמעט שכיר חרב. בהיותו בן 18 התגייס למארינס. לחם ביפאנים באוקיינוס השקט. כשנגמר מה המלחמה הדיא עלה לארץ.

כאן חיכו לו הקרבות המהוללים של חטיבה 7. במלחמת-העצמאות השתתף בכיבוש הגליל. כבשנו כפרים ערביים כמעט מדי לילה, הוא אומר בגאווה של מי שמתחמם עדיין באש המלחמה. זמן מועט אחרי המלחמה מיהר לחזור לארצות-הברית. המארינס קר או לי. מילחמת-קוריאה עמדה בפתח, וביל שפירא חייב היה לקחת בה חלק.

והוא לקח. חייל קרבי שנשא בתואר: סייע ימי. נוחת בחוף האוייב שעות ספורות לפני תחילת הקרב. מרחרח פה ופש. בורק, מכין את החוף לקראת פלישה גם מילחמת-קוריאה חזר ביל שפירא לארץ.

עמוס בן-גוריון ביקש ממני שאתי גייס למישטרה. הייתי צעיר לתפקידים מיוחדים. נסעתי בלילות לאורך כבישי הצפון. שימשתי כעין פיתיון לפראיון. הם ירו עלי, רצו להרוג אותי, אלא שמכונתי הייתה משוריינת. ואני, מיד אחרי שגיליתי את מקור האש, יריתי לעברם. כך הרגתי כמה וכמה מהם.

מאוחר יותר ישמש הכישרון הזה שלו ככלי-ינשק נגדו. אלא שאז, בשלהי שנות ה-50, היה זה רק מקור לגאווה. שפירא ירה, והיה בין מקימי מישטרת הגבול והמעבדות הבלבטיטיות של המישטרה. 12 שנים שירת במישטרה. בנפשי אני חייל, הוא אומר. לא נשאתי אשה ואין לי ילדים. מי שמסתכן יום וליילה אינו פגוי להקים מישפחה. עכשיו, אחרי המלחמות, הסכנות ובתי-הסוהר, הוא רוצה להתחתן.

משה, תמצא לי אשה טובה, הוא מבקש מחברו, במסיבה שערכו לו חבריו בכסית. כמה עשרות ותיקי המישטרה אוכלים גרגירי-חומס וסלט תפוחי-ארמה מתובל במיונז, מחבקים את ביל ונשבעים באוונז כי כל אותן שנים התגעעעו אליו.

ב-1967, כמה חודשים לפני המיל-חמה, נסע ביל לפלורידה. את הפציו הפקיד בבתי חבריו. אחותו היחידה חלתה. אחד מדודיו נפטר והותיר אחריו ירושה נכבדה. אטפל באחותי ובירושה ומיר אחר-כך אחזור, הבטיח.

וכמו שקורה אצל רבים, גם שהותו של ביל שפירא כאמריקה התארכה והתארכה. פתחתי מישרד לתיווך

דוגמנית קלצ'ינסקי מצטלמת טוב

מנות, המבטיחים לבאות בשעריהם עתיד וזהר, נפתחים בקצב מדהים. הריבוי הזה, טוענים אנשי-המיקצוע, גורם לירידה ברמה. ירידה הולכת ומתמשכת.

חביבה פלאטו: בכל יום נוספים עוד ועוד מארגני-צוגות ודוגמניות חדשות. הן עושות האלטורות רבות במודעו-גליליה ובמקומות מפוקפקים, הרמה שלהן נמוכה וירודה.

קארין דונסקי: גם כשאוכלים קור יאר בכל יום, זה נאמס. ריבוי החאלטר רות הורס את המיקצוע.

בשל הריבוי הזה, יורד המחיר שמבקשות הדוגמניות. גם דוגמניות-הצמי רת נאלצות להשתתף בתחרות ולהוריד מחירים.

חמש הדוגמניות שבחרו אנשי המיקצוע כטובות ביותר, מצליחות להתמרד עם הקשיים האובייקטיביים, ולהיות טובות ומיקצועיות בכל תצוגה שבה הן נוסלות חלק. דוגמניות ברמתן בחוץ לארץ, אמרו כולם, מרוויחות הון. בארץ הן מרוויחות את הכסף בזיעה, בעבודה קשה ומאמצת.

דוגמניות נוספות שהוזכרו פעמים רבות במישאל הן אנאבל טמיר, רונית ויגלר, עירית אלטמן, אילנה שושן, מאריקה דהיינג, סימונה גוזמן, רונית יודקביץ וביאטריס גייר.